

ὑπῆρξεν ἡρώς δύο σκανδαλωδέστατων ἐρώτων καὶ διῆλθε τὸν ὑπόλοιπον βίον μακρὰν τῆς Αὐλῆς, ἐν Μοδούνῳ (Meudon), — ἵπου καὶ ἐτελεύτησε τῷ 1711, πεντηκονταετῇ, — τὰς ἡμέρας· αὐτοῦ ἐν ἀγίᾳ καλογηρικῇ ἀργίᾳ διάγω· «en passant les journées entières» λέγει περὶ αὐτοῦ ἱστορικός τις «appuyé sur ses coudes se bouchant les oreilles, les yeux fixés sur une table nue, ou assis sur une chaise, frappant ses pieds du bout d' une canne peudeant toute une après-dînée.»¹

Ἐκεῖνη δὲ ἡ table nue, ἡ γυμνὴ τράπεζα ἢ παρθένος, ἡ ἄμωμος, ἡ ἄσπιλος, ἡ οὐδὲ κἄν ἔχουσι ἱεροσύλου, καταραμένου βιβλίου φέρουσα, δὲν μαρτυρεῖ στεντορεῖα φωνή, καὶ τοὶ σιωπῇ λῶσι, ὅτι ὁ βρασιλόπαις ἐτήρησε τὸν ἥρωνα αὐτοῦ, διότι ἐγεννήθη μάκαρ, πτωχὸς τῷ πνεύματι καὶ Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι, οἱ αὐτῶν ἔστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.² Τὶ εὐτυχίης θνητὸς!

(Ἔπεται τὸ τέλος)

Ε. Κ. ΑΣΩΠΙΟΣ

Ο ΣΠΟΥΡΓΙΤΗΣ

ΠΕΣΤΡΕΦΑ ἔκ τοῦ κυνηγίου καὶ διηθονόμην πρὸς μίαν πάροδον τοῦ κήπου μου. Ὁ σκύλος μου ἔτρεχεν ἐμπρός. Αἰφνης σμικρύνων τὸν βηματισμὸν του, ἤρξατο βαδίζων μετὰ προσοχῆς, ὡς νὰ

ὠσφραίνεται θήραμα.

Ἐκύτταξα κατὰ μήκος πρὸς τὴν πάροδον, ὅτε βλέπω κάτω νεογνὸν σπουργίτην μετὰ πράσινον ῥυμφος καὶ γοῦν ἐν τῇ κεφαλῇ. Εἶχε πέσει ἀπὸ τὴν φωλεάν του ὡς ἐκ τοῦ ἀνέμου ὅστις ἐκίνησε μετὰ δυνάμεως τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, καὶ ἐκρατεῖτο ἐκτείνων ἀπελπιστικῶς τὰ μικρά του πτερά, ἅτινα μόλις εἶχον πτελωθῇ.

Ὁ σκύλος μου τὸν πλησιάζει μετὰ τοὺς μῦς τεταμένους, ὅτε αἰφνιδίως ἐκ γειτονικοῦ δένδρου γέρον σπουργίτης πίπτει, ὡς λίθος, ἀκριβῶς πρὸ τοῦ ἀνοικτοῦ στόματος τοῦ σκύλου, καὶ ὅλος ἀσπαίρων καὶ κλαθυμρῶς γρυλλίζων, ἀπελπισ, πετᾷ δις πρὸς τὸ ἀνοικτὸν ἐκεῖνο χάσμα, τὸ ὠπλισμένον μετὰ ὀδόντας.

Ἐκρημνίσθη ἵνα σώσῃ τὸ τεκνίον του, χρησιμεύων ὡς προπύργιον τῆς κατ' ἐκείνου προσβολῆς. Ἀλλὰ τὸ σῶμά του τὸ μικρὸν ἐτρεμεν ἐκ φόβου ἢ φωνῇ του βραγχώδης καὶ ἀγρία ἐξέπνεεν ἔθυσίζε

¹) Ὁρα Michaud. Biographie Universelle, tom. 25, σελ. 239. Louis, Dauphin.

²) Ματθ. Ε', 3.

τὴν ὑπαρξίν του. Τί καταπληκτικόν, φοβερὸν τέρας θὰ ἐφαίνετο ὁ σκύλος εἰς τὰ μάτια του! Καὶ ὁμῶς δὲν ἔμεινεν ἐπὶ τοῦ κλάδου, ὅστις ἦτο τόσον ὑψηλός, τόσον ἀσφαλής! Δύναμις ἰσχυροτέρα τῆς θελήσεώς του τὸν ἐκρήμνισεν.

Ὁ σκύλος ἐσταμάτησεν, ἐπισθοδρόμησεν. Ἠδυνάτο τις νὰ εἴπῃ ὅτι καὶ ἐκεῖνος συνεσθλάνετο τὴν δύναμιν ἐκείνην.

Ὅλως συγκεκλινημένος, ἔσπεισεν νὰ καλέσω τὸν σκύλον μου καὶ ἀπεμακρυνόμεν κατελιγμένους ἀπὸ εἰδός τι ἀγίου σεβασμοῦ.

Ναί, μὴ γελᾷτε· ἦτο ἀληθὲς σεβασμὸς τὸν ὁποῖον ἡσθονόμην ἐνώπιον τοῦ ἡρωϊκοῦ ἐκείνου πτηνοῦ, ἐνώπιον τῆς ὁρμῆς, μεθ' ἧς ἐξεδήλωσε τὴν ἀγάπην του.

Ἡ ἀγάπη, ἐσκέσθη, εἶνε ἰσχυροτέρα ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τοῦ θανάτου. Μόνον διὰ τῆς ἀγάπης κινεῖται καὶ συντηρεῖται ἡ ζωή.

IBAN ΤΟΥΡΓΕΝΙΕΦ

★ ΔΙ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ ★

ΑΠΟ ΤΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ ΜΟΥ

Ἡ τάσις τῆς γυναικὸς ἀρχομένου τοῦ αἵματος εἶναι νὰ γινῇ ἀνήρ. Πολὺ φοβοῦμαι μήπως συμβῇ τὸ ἀντίθετον καὶ εἰς τὸν ἀνδρα· νὰ γινῇ... γυνή.

★

Ὡ! Δὲν αὐτοκτοροῦν μόνοι διὰ φορικῶν ὀργάνων. Ὑπάρχουν αἱ ἠθικαὶ θλίψεις, αἱ ὁποῖαι ἀσφαλέστερον μιᾶς τυφλῆς σφαίρας φέρουν εἰς τὸν θάνατον.

★

Ὅταν θέλει νὰ δολογορήσῃ ἡ φύσις, κατὰ τὴν ὥραιότεραν ὥραν τοῦ λυκόφωτος στέλλει τὴν δρόσον. Καὶ ἡ γυνὴ ὅταν δολογορῇ, μεταχειρίζεται τὸ ὥραιότερον μεδίαμά της.

★

Τὶ περιεργὸς ἡ Δημιουργία! Ἡ κουκουβάγια, τὸ βλακωδέστερον πτηνόν, νὰ εἶνε σύμβολον σοφίας... Ὁ κύων, τὸ ζῶον τὸ πλέον εὐπρόσβλητον ἀπὸ λύσσαν, νὰ εἶνε ὁ πιστότερος φύλαξ τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ὄρος, τὸ ἀναιδέστερον ζῶον, νὰ εἶνε τὸ οὐρόβολον τῆς πραότητος!

★

Ἡ φιλαρέσκεια εἶνε τὸ Βατερλώ τῆς γυναικείας ἀρετῆς.

★

Ὅταν βλέπω γέροντας, μοῦ φαίνονται ὡς κατὰδικοι εἰς θάνατον. Καὶ σκέπτομαι πῶς οἱ ἀνθρώποι νὰ καταργήσουσιν τὴν θανατικὴν ποινὴν, ἃς οὐ δὲν τὴν κατήργησαν ἀκόμη ὁ Θεός...

ΔΙΚ